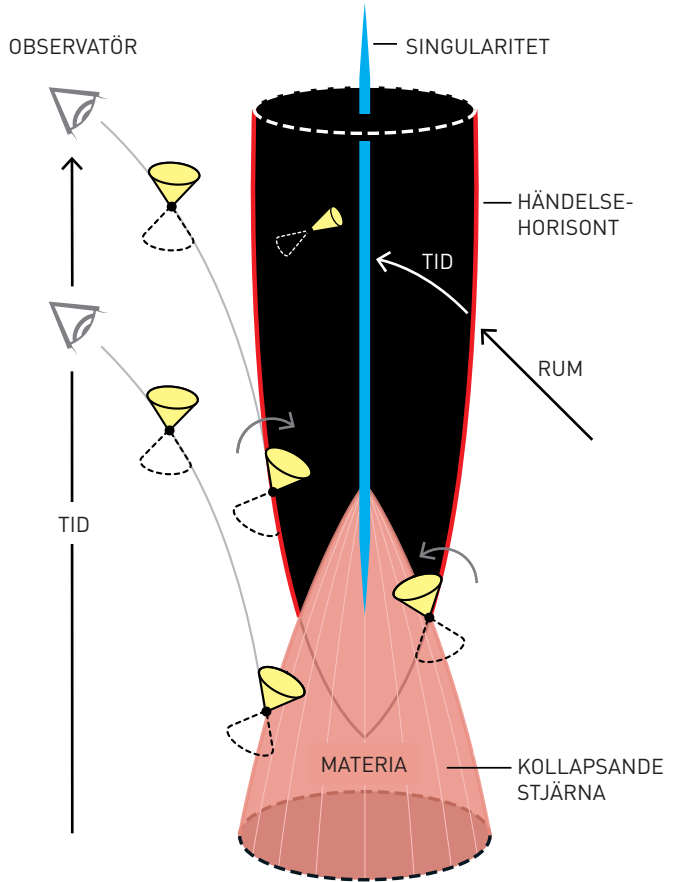
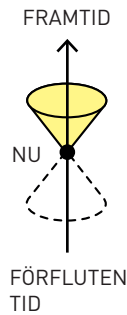
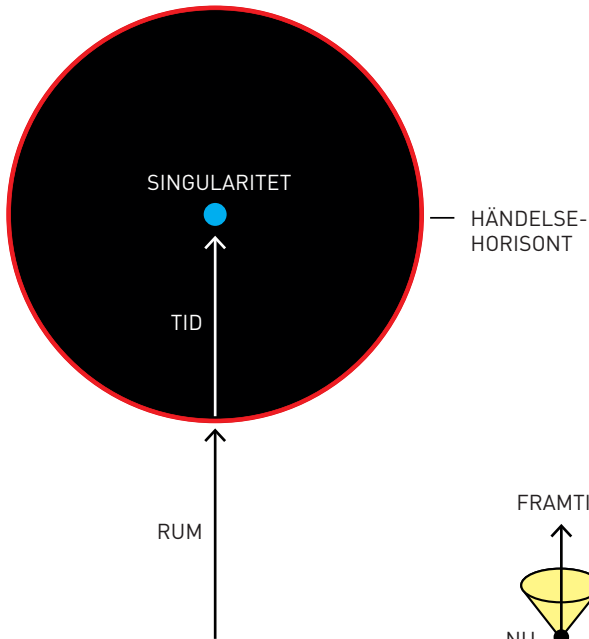

Ett svart hål i genomskärning

Då en massiv stjärna kollapsar under sin egen gravitation bildas ett svart hål, som är så tungt att det stänger in allt som passerar dess händelsehorisont, inte ens ljus kan slippa undan. Vid horisonten tar tiden rummets plats och pekar bara framåt, tidens flöde bär allt och alla mot en singularitet längst in i det svarta hålet där tätheten är oändlig och tiden tar slut.

Ljuskonen visar banorna för ljusstrålar både framåt och bakåt i tiden. När materia störtar ihop till ett svart hål kommer de ljuskoner som korsar det svarta hålets händelsehorisont att vändas inåt mot singulariteten. Sedda av en observatör utifrån når ljusstrålarna aldrig riktigt händelsehorisonten, de bara nuddar vid den. Längre in kan ingen se.